

[Erhard Jakobsen.]

spørgsmål, der ligger her i dag, kommer det nok særlig stærkt frem; jeg synes nok, det er specielt her, man kan sige, at det er totalt nye forudsætninger, man nu står over for.

Da man i sin tid blev enig — 6 partier — om bl. a. dette lovforslag, var det ud fra et synspunkt, som havde været grundlæggende i mange år, noget, som vi bl. a. havde hørt udefra: i Danmark bor folk for billigt — altså sagt generelt — og derfor får de for mange penge tilovers til at købe andre ting for; resultatet er det store valutaunderskud. Det var situationen; det er den, vi har kendt i adskillige år. Den er nu fundamentalt forandret, og alene det mener vi er en tilstrækkelig forudsætning for, at man bør opgive at sætte såvel husleje som folks skatter som følge af øget lejeværdi i vejret.

I dag er det jo den fremherskende politik, det, vi alle sammen har i tankerne, at holde omkostningerne nede. Bl. a. for at gøre det har man nedsat de direkte skatter med 7 mia kr. Hvor er så fornuften i, samtidig med at man gør det for at holde omkostningerne nede, at sætte de direkte skatter, der skyldes nogle ejendomsværdier, som i mange tilfælde er helt hen i vejret, i alt fald stigningerne, op? Hvordan passer det sammen med en politik, der i øvrigt går ud på at holde omkostningerne nede? Vi mener at kunne sige, det er fuldstændig nye forudsætninger.

Det synes jeg også gælder med hensyn til den skala, man har lagt, de 15 pct., de 25 pct., de 35 pct. Er den ikke grebet fuldstændig ud af luften i dag? Ved man, om ejendomme faktisk vil stige med 15 pct., med 25 pct. eller med 35 pct., eller vil de måske slet ikke stige? Hvad ved man om det nu? Må man ikke sige, at det var rigtignok helt andre forudsætninger, da man stak disse tal ind i lovforslaget, end dem, der hersker i dag?

Sådan synes vi det i hvert fald, og det er jo ikke en tanke, vi lægger frem som ny for dette ting, vi sagde det bl. a. før valget klart og tydeligt og har dermed naturligvis vort mandat i orden. Skulle nogen blive så kede af det, at de ikke mere vil have centrumdemokraterne med i et forlig så, havde jeg nær sagt, bliver det værst for dem selv, for det kan jo være nødvendigt i en hel række forbindelser.

Vi finder altså, at under de forhold, jeg

har nævnt her, med de ændrede forudsætninger, er de ulemper, som vi også dengang klart erkendte der var ved ordningen, nu blevet så tyngende, at det må være det afgørende. Der er en urimelig forskel ikke mellem rige og fattige, men mellem folk, der bor i nogle egne af landet, og folk, der bor i andre egne af landet. Det er tværtimod på tværs af grænsen i indkomst; mange mennesker med lav indkomst vil, om dette lovforslag blive vedtaget, komme til at betale en betydelig højere skat end før, mens andre med højere indkomst vil slippe forholdsvis billigt.

Jeg skal kun til slut sige, at mit parti ser med forventning hen til det, som en anden hr. Jakobsen, nemlig ministeren for skatter og afgifter, har været inde på. Vi vil gerne bidrage til at fremme den diskussion ved snarest muligt at komme med forslag i retning af, at man sætter en maksimumsgrænse på 30.000 kr. i fradrag for nye låntagere, og at man så også kommer med en skitse til, hvordan man over f. eks. 15 år kan bringe alle fradrag ned på 10.000 kr. Vi tror, at man kun derved kan komme ud over den dårlige start, som denne diskussion har fået ved den betænkning, der er kommet frem. Betænkningen er udmærket, den er velment, men den har givet en dårlig start til den diskussion, som er meget, meget påtrængende.

Wilhelm (VS):

Mit parti er modstander af skattefradragreglerne såvel som af den anden side af problemet, altså beskattningen af det såkaldte overskud på egen bolig. Vi er imod disse fradragregler, fordi det er det uden sammenligning dyreste boligsubsidium, der forekommer herhjemme; det er jo beregnet nu til at koste som et indirekte tilskud andre skatteydere og i øvrigt også de pågældende selv alt i alt 5-6 mia kr. på årsbasis.

Vi er også imod det, fordi den fordeling, det fører til inden for parcellusejergruppen, ikke bare er usocial, men er direkte asocial, altså de største tilskud til de største indtægter, både fordi disse jævnt hen har de dyreste huse og får de største tilskud på den måde, men også fordi de selv med det samme hus har større tilskud, jo højere indtægten og marginalbeskattningen er. Altså et trods alt — heldigvis da — temmelig ene-